

Warszawa, dnia 26 października 2022 r.

Sygn. akt. KR II R 35/22

DECYZJA Nr KR II R 35/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński,
Adam Zieliński, Bartłomiej Opaliński,

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2022 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy,
w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 czerwca 2018 r. nr 133/SD/2018,
zmieniającej decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z 7 czerwca 2016 r. nr 192/GK/DW/2016,
dotyczącej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu niezabudowanego
położonego w Warszawie przy ul. Chotomowskiej, oznaczonego w ewidencji gruntów jako
dz. ew. nr 29/11 o pow. 547 m² z obrębu 2-02-07, uregulowanego w księdze wieczystej
nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, A S ,
na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.
o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych,
dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r.
poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14
czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000;
dalej: k.p.a.), w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

**stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 czerwca 2018 r.
nr 133/SD/2018 w całości.**

UZASADNIENIE

I. Postępowanie rozpoznawcze prowadzone przed Komisją

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa), postanowieniem z dnia 20 lipca 2022 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 13 czerwca 2018 r. nr 133/SD/2018, zmieniającej decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z 7 czerwca 2016 r. nr 192/GK/DW/2016, dotyczącą ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu niezabudowanego położonego w Warszawie przy ul. Chotomowskiej, oznaczonego w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr 29/11 o pow. 547 m² z obrębem 2-02-07, uregulowanego w księdze wieczystej nr .

Postanowieniem Komisji z dnia 20 lipca 2022 r., na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy, zawiadomiono właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Zawiadomieniem z dnia 20 lipca 2022 r., Przewodniczący Komisji zawiadomił strony postępowania o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2022 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiotowej sprawie, doręczone członkom Rady w dniu 1 sierpnia 2022 r.

Powyższe postanowienia i zawiadomienia zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 25 lipca 2022 r.

Z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, konieczne było przedłużenie postępowania poprzez wyznaczenie nowego terminu załatwienia sprawy, do dnia 31 października 2022 r. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości odpowiednio w dniu 26.09.2022 r.

Zawiadomieniem z dnia 11 października 2022 r. Komisja na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 oraz art. 16 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomiła, poprzez

ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości, o zakończeniu postępowania dowodowego oraz możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 11 października 2022 r.

Strona skorzystała z przysługującego prawa wynikającego z art. 10 kpa. W toku prowadzonego postępowania zostały udostępnione akta postępowania stronie w dniu 17 października 2022 r.

Stanowisko w sprawie wyraziła również Społeczna Rada. W opinii Nr 44/2022 z dnia 24 października 2022 r. Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 133/SD/2018, zmieniającej decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z 7 czerwca 2016 r. nr 192/GK/DW/2016, na podstawie art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

Dawna nieruchomość warszawska oznaczona jako hip 12295 dz. nr 5 obejmuje obecnie następujące działki ewidencyjne: nr 29/11 o pow. 547 m² oraz część działki ew. nr 17 z obrębem 2-02-07. W KW nr (działka 29/11 w dziale II jako właściciel wpisane jest m.st. Warszawy). Również w księdze wieczystej KW obejmującej działkę nr. 17 w dziale II wpisane zostało m.st. Warszawa jako właściciel nieruchomości.

Teren przedmiotowej nieruchomości został objęty działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279; dalej: dekret warszawski). Z dniem 21 listopada 1945 r. tj. z dniem wejścia w życie dekretu, nieruchomości warszawskie, w tym przedmiotowa nieruchomość na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego przeszły na własność Gminy m.st. Warszawy, a od 1950 r. z chwilą likwidacji gmin, przeszły na własność Skarbu Państwa.

2. Pierwotni właściciele nieruchomości.

Zgodnie ze świadectwem Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Warszawie nr 7818/46 z dnia sierpnia 1946 r. w dziale II księgi hipotecznej działka nr 5 nieruchomości hipotecznej nr 12295 stanowiła własność W E S .

3. Ogłoszenie o objęciu gruntu.

Objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy nastąpiło na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez Gminę m.st. Warszawy (Dz. U. z 1948 r. Nr 6, poz. 43; dalej: rozporządzenie) w dniu 23 grudnia 1947 r., czyli z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy nr 28. Zatem termin złożenia wniosku upłynął 23 czerwca 1948 r.

4. Postępowanie w sprawie wniosku, zgłoszonego w trybie art. 7 dekretu warszawskiego przez dawną właścicielkę nieruchomości warszawskiej.

Wniosek dekretowy o przyznanie prawa własności czasowej za czynszem symbolicznym został złożony przez dawną właścicielkę W S w dniu 16 czerwca 1948 r.

Pismem z dnia 21 grudnia 1959 r. W S zwróciła się do Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy o przydzielenie działki budowlanej w celu wybudowania jednorodzinnej domku mieszkalnego. We wniosku wskazała „proszę aby działka ta była mi przydzielona w zamian za zabrany mi plac w Warszawie-Ochocie, ul. Chotomowska nr 6 (hip. 5) o pow. 599 m², nr hip. 12295, na który złożyłam wniosek o własność czasową dn. 16.6.1948 r. (...) i uiściła opłatę manipulacyjną.” (k. 9 akt własnościowych).

Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy orzeczeniem administracyjnym GT.III-II-6/c/13/60 z dnia 27 stycznia 1960 r. odmówiło W S przyznania prawa użytkowania wieczystego do gruntu przedmiotowej nieruchomości (k. 8 akt własnościowych).

5. Postępowanie o ustalenie odszkodowania na rzecz dawnej właścicielki za nieruchomość o pow. 599 m² nr hip. 12295 dz. nr 5 położonej w Warszawie przy ul. Chotomowskiej 6 w związku z objęciem jej działaniem dekretu warszawskiego

Od orzeczenia Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy GT.III-II-6/c/13/60 z dnia 27 stycznia 1960 r. W S w dniu 9 lutego 1960 r. wniosła odwołanie do Ministerstwa Gospodarki Komunalnej przy Wydziale Gospodarki Terenami Prezydium Rady Narodowej. W odwołaniu W S wskazała „Składając do Wydziału Gospodarki Terenami podanie o przydzielenie mi parceli podbudowę jednorodzinnej domku, uzasadniałam je, między innymi tym, że mój własny plac, znajdujący się przy ul. Chotomowskiej nr 6 w Warszawie /nr hip.12295 dz Nr 5/ został przeznaczony pod użyteczność publiczną. Dlatego proszę o działkę zastępczą. W odpowiedzi na moje podanie otrzymałam wyżej cytowane

orzeczenie administracyjne, które odmawia mi prawa własności czasowej do nieruchomości przy ul. Chotomowskiej nr 6, natomiast nie ma w tym orzeczeniu mowy o przyznaniu mi działki zastępczej. (...) niniejszym odwołuję się od orzeczenia administracyjnego i ponownie proszę o przyznanie mi działki zastępczej.” Kończąc W S wskazała „Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia i motywacja stanowią należytą podstawę do przyznania mi zastępczej działki.”(k. 11 akt własnościowych).

Pismem z dnia 4 marca 1960 r. Oddział Ustalania Własności Wydziału Gospodarki Terenami przekazał wyżej wskazane odwołanie do Oddziału Rolnego „(w gmachu)” Prezydium Rady Narodowej, wskazując „przekazuję odwołanie od. S z dn. 9.II.1960 r. dotyczące przyznania jej terenu zamiennego – do załatwienia według kompetencji.” (k. 12 akt własnościowych).

Pismem z dnia 10 stycznia 1963 r. W S skierowanym do Wydziału Gospodarki Terenami, Oddział Wywłaszczeń i Odszkodowań zwróciła się o „wznowienie postępowania o odszkodowanie za plac /działkę/ przy ul. Chotomowskiej nr 6.” W piśmie wskazała „w X 1957 r. złożyłam podanie do Biura Urbanistycznego Warszawy, celem otrzymania zezwolenia na rozpoczęcie budowy domku jednorodzinnego na mojej działce, na co otrzymałam odpowiedź L.dz. Och.13959/15266/57 o treści następującej: Biuro Urbanistyczne W-wy zawiadamia, że nieruchomość położona przy ul. Chotomowskiej Nr 6 /Ochota/ znajduje się na terenach przeznaczonych opracowywanym planie zagospodarowania przestrzennego pod zabudowę wielokondygnacyjową realizowaną przez Dyрекcję Budowy Osiedli Robotniczych. Wobec tego nie może być wzniesiony na tym terenie budynek mieszkalny jednorodzinny. (...) Obecnie stoi na mojej działce blok mieszkalny. Proszę uprzejmie o przydzielenie mi formie odszkodowania innej działki na terenie Warszawy celem wybudowania domku jednorodzinnego” (k. 15. akt własnościowych).

W dniu 22 grudnia 1963 r. kierownik Oddziału Wywłaszczeń i Odszkodowań Prezydium Rady Narodowej (znak GT.V.12/196/63), w piśmie zatytułowanym „dot. uprawnień do odszkodowania w myśl art. 53 ust. 2 ustawy z dn. 12.III.1958r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości /Dz.U. Nr 18/61 poz. 94/ nieruchomość przy ul. Chotomowskiej 6”, zwrócił się do Wydziału Architektury i Nadzoru Budowlanego Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej w Warszawa Ochota „o ustalenie na podstawie planu Parcelacyjnego gruntu czy nieruchomość przy ul. Chotomowskiej 6 Nr hip. N 12295 mogła stanowić działkę pod budowę domu jednorodzinnego przed aktualnym przeznaczeniem jej pod inwestycje państwowe.” (k. 17 akt własnościowych).

Pismem z dnia 31 stycznia 1964 r. w odpowiedzi na powyższe pismo, wskazano, że ww. nieruchomość według podziału parcelacyjnego jest przewidziana „pod zabudowę niską jednorodziną” (k. 20-21 akt własnościowych).

Pismem z dnia 14 września 1964 r. W S zwróciła się do Prezydium Rady Narodowej Wydziału Gospodarki Terenami „o przyznanie odszkodowania w formie pieniężnej za nieruchomość moją położonej w W-wie przy ul. Chotomowskiej 6, która przejęta została na Skarb Państwa.” (k. 23 akt własnościowych).

Pismem z dnia 21 września 1964 r. Prezydium Rady Narodowej Wydział Gospodarki Terenami, wskazało, że nieruchomość położona przy ul. Chotomowskiej 6 „kwalifikuje się do przyznania odszkodowanie w trybie art. 53 ustawy z dnia 12.III.1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości /Dz. U. Nr.18 poz. 94 z 1961 r./” (k. 24 akt własnościowych).

W dniu 21 września 1964 r. W S oświadczyła, iż nie posiada żadnej innej nieruchomości na terenie m.st. Warszawy, oprócz nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Chotomowskiej 6, jak również nie otrzymała dotychczas żadnego odszkodowania z tytułu posiadania na terenie m.st. Warszawy innej niż w/w nieruchomości i przyjęcia jej na własność państwa (k. 26 akt własnościowych).

Decyzją z dnia z 15 lutego 1965 r. (GT.V-III.196/65) Prezydium Rady Narodowej Wydział Gospodarki Terenami, na podstawie art. 53, 55 i 58 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. Nr.18 poz. 94 z 1961 r.) i art. 97 Kodeksu Postępowania Administracyjnego (Dz.U. Nr.30 poz. 168), ustaliło odszkodowanie na rzecz W S za działkę budowlaną o pow. 599 m² nr hip. 12295 dz. nr 5 położonej w Warszawie przy ul. Chotomowskiej 6 stanowiąca b. własność W E S w wysokości zł.

W uzasadnieniu wskazano, iż „przedmiotowa nieruchomość objęta została działaniem dekretu z dnia 26.X.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy. Wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do wyżej wskazanej działki złożony został w terminie. Orzeczeniem administracyjnym z dnia 27 stycznia 1960 r. Nr.GT.III-II-6/c/3/60 odmówiono b. właścicielce prawa własności czasowej do przedmiotowej nieruchomości. (...) Wielkość przedmiotowej działki jest wielkością przewidzianą pod zabudowę niską jednorodziną. W tym stanie rzeczy ma zastosowanie artykuł 53 ustawy wywłaszczeniowej z dnia 12.III.1958 r /Dz.U. Nr.18 poz. 94 z 1961 r./.”(k. 34-39 akt własnościowych).

Od powyższej decyzji pełnomocnik W S w dniu 13 marca 1965 r. złożył odwołanie, wnosząc o podwyższenie odszkodowania (k. 44-47 akt własnościowych).

Pismem z dnia 10 kwietnia 1965 r. W S wycofała odwołanie o ponowną wycenę odszkodowania za nieruchomość położoną przy ul. Chotomowskiej 6 wskazując, że zdecydowała się na przyjęcie proponowanego odszkodowania (k. 49 akt własnościowych).

Pismem z dnia 3 sierpnia 1965 r. Ministerstwo Finansów (GM 5120/2/65), w związku z prośbą W. S o przedterminową wypłatę raty odszkodowania przyznanego jej decyzją z dnia 15 lutego 1965 r. (GT.V-III.196/65), wyraziło zgodę na przedterminową wypłatę kwoty zł gr W S za wywłaszczoną nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Chotomowskiej 6 na rzecz państwa, wskazując, że kwota ta ulega przekazaniu Spółdzielni w Warszawie ul. , pod nazwą S O P ; tytułem wkładu budowlanego członka Spółdzielni ob. H S (k. 52 akt własnościowych).

6. Nastęstwo prawne po wnioskodawcach dekretowych

W E S zmarła w dniu maja 1971 r. – spadek po niej nabyła córka H. B. S (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia sygn. akt IV Ns /14 z lutego 2015 r. – k. 63 akt własnościowych).

Spadek po H B S zmarłej listopada 2006 r. na podstawie testamentu nabyła wnuczka, A S (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia, sygn. akt VI Ns /09 z dnia lipca 2009 r. – k. 57 akt własnościowych).

7. Drugie postępowanie z wniosku dekretowego zainicjowane przez następczynię prawną dawnej właścicielki.

Pismem z dnia 8 lipca 2014 r. pełnomocnik A S złożył wniosek do Urzędu m.st. Warszawy Biura Gospodarki Nieruchomościami Wydziału Spraw Dekretowych i Związków Wyznaniowych, o rozpatrzenie wniosku dekretowego złożonego przez W S (k. 60 akt własnościowych).

Następnie pismem z dnia 8 kwietnia 2015 r. pełnomocnik A S złożył wniosek do Urzędu m.st. Warszawy Biura Gospodarki Nieruchomościami Wydziału Spraw Dekretowych i Związków Wyznaniowych, o rozpoznanie odwołania od orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy GT.III-II-6/c/13/60 z dnia 27 stycznia 1960 r. (k. 65 akt administracyjnych).

Decyzję z dnia 20 lipca 2015 r. w sprawie KOC/2672/Go/15, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie po rozpatrzeniu ww. odwołania, uchyliło zaskarżoną decyzję i

przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. (k. akt administracyjnych).

Decyzją z dnia 7 czerwca 2016 r. nr 192/GK/DW/2016, Prezydenta m.st. Warszawy po rozpoznaniu wniosku z dnia 16 czerwca 1948 r. W S o przyznanie wieczystej dzierżawy do gruntu Chotomowskiej 6, ozn. hip. 12295 dz. 5, ustanowił prawo użytkowania wieczystego gruntu niezabudowanego położonego w Warszawie przy ul. Chotomowskiej, działka ew. nr 29/11 o pow. 547 m² z obrębu 2-02-07 KW na rzecz A, S, za czynszem symbolicznym. Ww. decyzja z dniem 7 czerwca 2016 r. stała się ostateczna (k. 91-93 akt własnościowych).

W piśmie z dnia 31 marca 2017 r. (SD-WS-I.6841.170.2017.KPA) Biuro Spraw Dekretowych wskazuje iż „w związku z wydaniem przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji nr 192/GK/DW/2016 z dnia 7 czerwca 2016 r. o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego w odniesieniu do nieruchomości położonej przy ul. Chotomowskiej 6 ozn. hip. nr 12295 dz. 5, Wydział Spraw Dekretowych I przekazuje akta własnościowe ww. nieruchomości celem wygaszenia decyzji Z-cy Kierownika Wydziału Gospodarki Terenami Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie znak GT.V-III/196/65 z dnia 15 lutego 1965 r. o przyznaniu odszkodowania za przedmiotową nieruchomość.” (k. 112-113 akt własnościowych).

Zawiadomieniem z dnia 21 lipca 2017 r. (SD-SP-ZN.6841.165.2017.AKM) Biuro Spraw Dekretowych Urzędu m.st. Warszawy, powiadomiło pełnomocnika A S, w związku z wydaniem na jej rzecz decyzji z dnia 7 czerwca 2016 r. nr 192/GK/DW/2016, że przysługuje stronie prawo wypowiedzenia się na podstawie art. 10 k.p.a. w sprawie o wygaszenie decyzji Wydziału Gospodarki Terenami Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie znak GT.V-III/196/65 z dnia 15 lutego 1965 r. (k. 115 akt własnościowych).

W aktach sprawy prowadzonej przed Prezydentem m.st. Warszawy znajduje się, projekt decyzji stwierdzającej wygaśnięcie decyzji „Zastępcy Kierownika Wydziału Gospodarki Terenami Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie znak GT.V-III/196/65 z dnia 15 lutego 1965 r., ustalającej odszkodowanie za grunt o pow. 599 m², położony w Warszawie przy ul. Chotomowskiej 6, ozn. Hip. nr 122295, działka nr 5 – w części dotyczącej gruntu o pow. 547 m², wchodzącego w skład działek ewidencyjnych nr 29/11 i 17 w obrębie 2-02-07” (k. 116 -117 akt własnościowych). W aktach brak jest informacji aby kiedykolwiek taka decyzja weszła do obrotu prawnego.

Pismem z dnia 27 października 2017 r. pełnomocnik A S, wystąpił do Urzędu m.st. Warszawy Bura Spraw Dekretowych, o zmianę ostatecznej decyzji nr 192/GK/DW/2016 z dnia 7 czerwca 2016 r. w trybie art. 155 k.p.a. poprzez „Dodanie do ostatecznej decyzji nr

192/GK/DW/2016 z dnia 07-06-2016 r. dodatkowego punktu, iż zawarcie w formie aktu notarialnego umowy ustanowienia użytkowania wieczystego nastąpi po uregulowaniu i zwróceniu zrewaloryzowanego odszkodowania za grunt przyznanego na podstawie decyzji Zastępcy Kierownika Wydziału Gospodarki Terenami Prezydium Rady Narodowej z dnia 15 lutego 1965 r. znak: GT.V-III/196/65 ustalającej odszkodowanie za grunt o pow. 599 m², położony w Warszawie przy ul. Chotomowskiej 6 ozn. hip. nr 12295 dz. nr 5 obliczonego na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego.” (k. 124 akt własnościowych).

Decyzją z 13 czerwca 2018 r. Nr 133/SD/2018 Prezydent m.st. Warszawy na podstawie art. 155 k.p.a. zmienił i orzekł o uwzględnieniu żądania strony i o zmianie za jej zgodą pkt V ww. decyzji z 7 czerwca 2016 r. poprzez jej uzupełnienie, że „Termin aktu notarialnego zostanie wyznaczony po uprzednim zwrocie zwaloryzowanej kwoty odszkodowania za grunt o pow. 547 m² opisany w pkt I decyzji ustalonego ostateczną decyzją Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z 15.02.1965 r., znak: GT-V-III/196/65.” W uzasadnieniu między innymi wskazano, że „istotą i celem zmiany decyzji na podstawie art. 155 kpa może być jedynie treść prawa lub obowiązku określonego w decyzji pierwotnej.” (k. 137-139 akt własnościowych).

Dnia 5 kwietnia 2019 r. zwaloryzowaną kwotę odszkodowania w wysokości . zł za ww. grunt A S wpłaciła na rachunek urzędu m.st. Warszawy.

Pismem z 25 maja 2020 r. Urząd m.st. Warszawy Biuro Spraw Dekretowych zwrócił się do SKO w Warszawie o wszczęcie postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji z 7 czerwca 2016 r. nr 192/GK/DW/2016 Prezydenta m.st. Warszawy. W uzasadnieniu wskazano, że „decyzja Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 15.05.1965 r. nr GT.V-III/196/65 o ustaleniu odszkodowania na rzecz W S za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Chotomowskiej 6 hip12295 działka nr 5 pozostawała w obrocie w dniu wydania przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji o ustanowieniu użytkowania wieczystego działki ew. nr 29/11 z obrębu 2-02-07, pochodzącej z dawnej nieruchomości hipotecznej położonej w Warszawie przy ul. Chotomowskiej 6 hip. 12295 działka nr 5. Decyzja o ustaleniu odszkodowania pozostaje w obrocie, zgodnie z wiedzą organu ani beneficjanta decyzji W S , ani jej następcy prawni nie podejmowali prób wzruszenia decyzji odszkodowawczej. W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, że roszczenia dawnego właściciela wynikające z objęcia przedmiotowej nieruchomości działaniem dekretu zostały w całości zaspokojone poprzez zapłatę odszkodowania. Orzekając o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości na rzecz następcy prawnego dawnego właściciela, którego roszczenie wynikające z dekretu zostały już w całości

zaspokojone, Prezydent m. st. Warszawy wydał decyzję obarczoną wadą nieważności.” (185-186 akt własnościowych). W ocenie wnioskującego stwierdzenie nieważności powinno nastąpić na podstawie art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.

W dniu 29 lipca 2020 r. SKO w Warszawie wszczęło z urzędu postępowanie o stwierdzenie nieważności ww. decyzji z 7 czerwca 2016 r. nr 192/GK/DW/2016, Prezydenta m.st. Warszawy ze względu na prawdopodobieństwo rażącego naruszenia prawa tą decyzją.

Decyzją z 30 listopada 2020 r., sygn. akt KOC/2690/Go/20 Kolegium na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 158 § 1 k.p.a. odmówiło stwierdzenia nieważności ww. decyzji z 7 czerwca 2016 r. Prezydenta m.st. Warszawy. Kolegium wskazało, że relację postępowania odszkodowawczego i postępowania o przyznanie własności czasowej czy też użytkowania wieczystego nie rozstrzyga żaden przepis prawa materialnego, lecz ukształtowała się ona w oparciu o orzecznictwo sądowe. W orzecznictwie wskazano, że są one odrębne i nie mają tego samego przedmiotu. W warunkach zwrotu przyznanego odszkodowania, Kolegium nie dopatrzyło się zaistnienia przesłanek stwierdzenia nieważności z art. 156 k.p.a.

Do dnia wydania niniejszej decyzji, decyzji z 7 czerwca 2016 r. nr 192/GK/DW/2016, Prezydenta m.st. Warszawy, zmieniona decyzją z dnia 13 czerwca 2018 r. Nr 133/SD/2018 Prezydent m.st. Warszawy, nie została wykonana w formie aktu notarialnego.

Do dnia wydania niniejszej decyzji Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z 15.02.1965 r., znak: GT-V-III/196/65, o ustaleniu odszkodowania na rzecz W S za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Chotomowskiej 6 hip12295 działka nr 5, nie została wyeliminowana z obrotu prawnego.

Sprawa w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy Nr 192/GK/DW/2016 jest przedmiotem postępowania przed Komisją o sygnaturze KR II R 36/22 i zostanie rozpoznana odrębną decyzją.

8. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny, Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR II S 33/21), akt własnościowych nieruchomości Chotomowska 6 otrzymanych z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy oraz akt otrzymanych z Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. przysługują Komisji – w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 k.p.a. lub w przepisach szczególnych – uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej.

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym orzecznictwem sądowym postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest wyłącznie badanie zaistnienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Organ orzekający nie jest natomiast władny rozstrzygnąć sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, gdyż postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 13 czerwca 2003 r. sygn. akt I OSK 1706/10 dostępne na: orzeczenia.nsa.gov.pl). Celem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności nie jest bowiem merytoryczne, ponowne rozstrzygnięcie sprawy w jej całokształcie, lecz przeprowadzenie weryfikacji ostatecznej decyzji z jednego tylko punktu widzenia, mianowicie, czy decyzja jest dotknięta jedną z wad kwalifikowanych wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. pkt 1-7 k.p.a. Jak wskazuje T. Kielkowski (Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz pod. red. naukową H. Knysiak-Molczyk, wyd. Wolters Kluwer, Warszawa 2015, komentarz do art. 156 ustawy), decyzja przewidziana w art. 156 § 1 k.p.a. jest decyzją wydaną w sprawie administracyjnej, chociaż sprawy tej nie rozstrzyga. Dla oceny przyczyn stwierdzenia nieważności decyzji punktem odniesienia jest stan faktyczny i prawny z chwili jej podjęcia. W toku postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji organy badają, czy w sprawie istnieją przesłanki do jej wzruszenia, enumeratywnie wymienione w przepisie art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a., przy czym pozytywne przesłanki stwierdzenia nieważności nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej, a powinny być interpretowane dosłownie lub nawet ścieśniająco, ponieważ przepis ten ma charakter wyjątkowy. Postępowanie jest więc ograniczone do weryfikacji samej decyzji administracyjnej, a ewentualne wady stanowiące podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji muszą tkwić w samej decyzji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 stycznia 2014 r. sygn. akt II GSK 1617/12; www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Zatem możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalne jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie

stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została z rażącym naruszeniem prawa. Pojęcie prawa w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (zob. J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2009, s. 599). W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się, że zakresem pojęcia „rażącego naruszenia prawa” obejmuje się zarówno naruszenie norm prawa materialnego, jak i naruszenie norm prawa procesowego (vide wyrok NSA z dnia 1 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK 1258/10; wyrok NSA z 12 grudnia 2014 r., sygn. akt II OSK 1257/13, publ.: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa. Nie chodzi tu o błędy w wykładni prawa, ale o niedopuszczalne przekroczenie prawa, w sposób jasny i niedwuznaczny. Rażące naruszenie prawa stanowi zatem kwalifikowaną formę naruszenia prawa. Utożsamianie tego pojęcia z każdym naruszeniem prawa nie jest słuszne.

Zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a.

Zgodnie z treścią art. 155 k.p.a. decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony; przepis art. 154 § 2 stosuje się odpowiednio.

Uchylenie lub zmiana decyzji administracyjnej w trybie art. 155 k.p.a. zależy od łącznego spełnienia następujących przesłanek: 1) postępowanie w sprawie indywidualnej zostało zakończone decyzją ostateczną, na mocy której strona nabyła prawo; 2) strona wyraziła zgodę na uchylenie lub zmianę decyzji; 3) uchyleniu lub zmianie decyzji nie sprzeciwiają się przepisy szczególne; 4) za uchyleniem lub zmianą decyzji przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony (R. Kędziora, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wyd. 5, Legalis; komentarz do art. 155 k.p.a.).

Wskazać należy, że uchylenie lub zmiana decyzji w trybie art. 155 k.p.a. może mieć miejsce jedynie w sytuacji, gdy brak jest podstaw prawnych do jej uchylenia lub zmiany

w trybie wznowienia postępowania lub do stwierdzenia nieważności tej decyzji (patrz wyrok SN z 6 stycznia 1999 r., sygn. akt III RN 101/98, OSNP 1999, nr 20, poz. 637; wyrok WSA w Warszawie z 18 października 2013 r., sygn. akt VII SA/Wa 714/13, LEX nr 1644480). W konsekwencji, postępowaniu nadzwyczajnemu mającemu na celu podważenie ostatecznej decyzji administracyjnej z powodu jej wadliwości, tj. postępowaniu wznowieniowemu oraz postępowaniu o stwierdzenie jej nieważności, należy przypisać pierwszeństwo w stosunku do innych trybów postępowania administracyjnego wynikających z przepisów prawa materialnego, mogących doprowadzić również do uchylecia decyzji administracyjnej, bez wykazywania jej wadliwości, w tym do trybu z art. 155 k.p.a. W szczególności, w razie zbiegu trybów stwierdzenia nieważności decyzji oraz jej zmiany na podstawie art. 155 k.p.a. pierwszeństwo należy dać trybowi stwierdzenia nieważności (patrz wyrok NSA z 14 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 811/09, LEX nr 597877). Wymienione tryby składają się na system kilku nadzwyczajnych trybów postępowania administracyjnego obejmujących przypadki weryfikacji decyzji dotkniętych wadami kwalifikowanymi lub niekwalifikowanymi oraz decyzji prawidłowych pod względem prawnym. System ten – co podkreśla się w orzecznictwie (patrz teza wyroku WSA w Krakowie z 13 lipca 2021 r. II SA/Kr 7/19, LEX nr 3209842) – „oparty jest na zasadzie niekonkurencyjności, co oznacza, że poszczególne tryby nadzwyczajne mają na celu usunięcie tylko określonego rodzaju wadliwości i nie mogą być stosowane zamiennie”. Naruszenie wyłączności stosowania określonego trybu nadzwyczajnego weryfikacji decyzji stanowi rażące naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności decyzji. To ogólne założenie stosowania trybów nadzwyczajnych ma pełne zastosowanie również do weryfikacji decyzji prawidłowych, których wzruszenie może nastąpić na podstawie art. 154 albo art. 155 k.p.a., stosownie do cech samej decyzji i dalszych przesłanek określonych odrębnie w obu wymienionych przepisach (patrz wyrok WSA w Gdańsku z 25 maja 2016 r., sygn. akt I SA/Gd 375/16, LEX nr 2049872).

Zastosowanie w sprawie trybu wskazanego w art. 155 k.p.a. wymaga wcześniejszego ustalenia, czy mamy tożsamość sprawy administracyjnej w znaczeniu materialnym. Składają się na nią zarówno elementy podmiotowe, jak i przedmiotowe. Tożsamość elementów podmiotowych to tożsamość podmiotu będącego adresatem praw lub obowiązków, a tożsamość przedmiotowa to tożsamość treści tych praw i obowiązków oraz ich podstawy faktycznej i prawnej. Tożsamość sprawy występuje, gdy występują te same podmioty, gdy dotyczy ona tego samego przedmiotu i tego samego stanu prawnego w niezmiennym stanie faktycznym sprawy (uchwała NSA (7) w Warszawie z 27.06.2000 r., FPS 12/99, ONSA 2001/1, poz. 7;

wyrok NSA w Warszawie z 29.04.1998 r., IV SA 1061/96, LEX nr 45166; wyrok NSA w Warszawie z 20.01.1999 r., III SA 6434/97, LEX nr 37852).

Zatem prawna możliwość zastosowania trybu zmiany decyzji w rozumieniu art. 155 k.p.a. jest uwarunkowana prowadzeniem postępowania wobec decyzji niewadliwych albo wadliwych, ale dotkniętych wyłącznie niekwalifikowanymi wadami, czyli niedającymi podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji, ani do wznowienia postępowania (wyrok NSA z 4 lutego 2011 r., sygnatura akt I OSK 339/10, LEX nr 745219.). Jeżeli istnieją podstawy do wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności decyzji, to mają one zawsze pierwszeństwo przed trybem unormowanym w art. 154 i art. 155.

Uchylenie lub zmiana decyzji administracyjnej w trybie art. 155 k.p.a. zależy od łącznego spełnienia następujących przesłanek: 1) postępowanie w sprawie indywidualnej zostało zakończone decyzją ostateczną, na mocy której strona nabyła prawo; 2) strona wyraziła zgodę na uchylenie lub zmianę decyzji; 3) uchyleniu lub zmianie decyzji nie sprzeciwiają się przepisy szczególne; 4) za uchyleniem lub zmianą decyzji przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony (R. Kędziora, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wyd. 5, Legalis; komentarz do art. 155 k.p.a.).

Wskazać należy, że uchylenie lub zmiana decyzji w trybie art. 155 k.p.a. może mieć miejsce jedynie w sytuacji, gdy brak jest podstaw prawnych do jej uchylenia lub zmiany w trybie wznowienia postępowania lub do stwierdzenia nieważności tej decyzji (patrz wyrok SN z 6 stycznia 1999 r., sygn. akt III RN 101/98, OSNP 1999, nr 20, poz. 637; wyrok WSA w Warszawie z 18 października 2013 r., sygn. akt VII SA/Wa 714/13, LEX nr 1644480). W konsekwencji, postępowaniu nadzwyczajnemu mającemu na celu podważenie ostatecznej decyzji administracyjnej z powodu jej wadliwości, tj. postępowaniu wznowieniowemu oraz postępowaniu o stwierdzenie jej nieważności, należy przypisać pierwszeństwo w stosunku do innych trybów postępowania administracyjnego wynikających z przepisów prawa materialnego, mogących doprowadzić również do uchylenia decyzji administracyjnej, bez wykazywania jej wadliwości, w tym do trybu z art. 155 k.p.a. W szczególności, w razie zbiegu trybów stwierdzenia nieważności decyzji oraz jej zmiany na podstawie art. 155 k.p.a. pierwszeństwo należy dać trybowi stwierdzenia nieważności (patrz wyrok NSA z 14 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 811/09, LEX nr 597877). Wymienione tryby składają się na system kilku nadzwyczajnych trybów postępowania administracyjnego obejmujących przypadki weryfikacji decyzji dotkniętych wadami kwalifikowanymi lub niekwalifikowanymi oraz decyzji prawidłowych pod względem prawnym. System ten – co podkreśla się w orzecznictwie (patrz teza wyroku WSA w Krakowie z 13 lipca 2021 r. II SA/Kr 7/19, LEX nr 3209842) – „oparty

jest na zasadzie niekonkurencyjności, co oznacza, że poszczególne tryby nadzwyczajne mają na celu usunięcie tylko określonego rodzaju wadliwości i nie mogą być stosowane zamiennie”. Naruszenie wyłączności stosowania określonego trybu nadzwyczajnego weryfikacji decyzji stanowi rażące naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności decyzji. To ogólne założenie stosowania trybów nadzwyczajnych ma pełne zastosowanie również do weryfikacji decyzji prawidłowych, których wzruszenie może nastąpić na podstawie art. 154 albo art. 155 k.p.a., stosownie do cech samej decyzji i dalszych przesłanek określonych odrębnie w obu wymienionych przepisach (patrz wyrok WSA w Gdańsku z 25 maja 2016 r., sygn. akt I SA/Gd 375/16, LEX nr 2049872).

Analiza treści decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 133/SD/2018 oraz wyżej wskazanych wyroków zawierających stanowiska sądów administracyjnych co do zmian decyzji w trybie 155 k.p.a. prowadzą do stwierdzenia, że Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję nr 133/SD/2018 wykroczył poza umocowanie przyznane organowi administracji. Nastąpiło to jednocześnie w odniesieniu do kilku elementów wymaganych do uwzględniania przez organ przy wydawaniu decyzji w trybie art. 155 k.p.a.

Po pierwsze Prezydent dokonał w trybie art. 155 k.p.a. zmiany decyzji obarczonej wadą nieważności. Po drugie między decyzją zmieniającą a zmienianą nie było tożsamości sprawy. Po trzecie dokonał zmiany decyzji pierwotnej poprzez dopisanie punktu, w którym nałożył dodatkowy obowiązek, którego nie było w decyzji pierwotnej. A nadto dodał punkt, który nie miał umocowania w przepisach prawa oraz stanowił niedopuszczalne rozstrzygnięcie organu w zakresie stosunków cywilnoprawnych.

a) Zmiana w trybie 155 k.p.a. decyzji obarczonej wadą nieważności.

Prezydent wydając decyzję nr 133/SD/2018 dokonał zmiany punktu V decyzji nr 192/GK/DW/2016. Komisja w swojej decyzji z 26 października 2022 r. nr KR II R 36/22 (odnośnie do decyzji nr 192/GK/DW/2016) odniosła się do nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 192/GK/DW/2016. W ocenie Komisji rozstrzygnięcie prowadzonego postępowania administracyjnego w przedmiocie ustalenia prawa użytkowania wieczystego do gruntu części nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Chotomowskiej 6, było obarczone kwalifikowaną wadą prawną. Kontrolowana decyzja została wydana w warunkach określonych w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. W dacie wydania rozstrzygnięcia w sprawie, pozostawała w obrocie prawnym decyzja odszkodowawcza zaspokajająca w całości roszczenia dawnego właściciela wynikające z dekretu warszawskiego, co rażąco naruszało art. 7 ust. 1 i 2 ww. dekretu. Z przytoczonego wyżej stanowiska sądów administracyjnych wyraźnie wynika, że

w trybie art. 155 k.p.a. można dokonać wyłącznie zmiany decyzji niewadliwych i dotkniętych niekwalifikowanymi wadami (niebędącymi podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji czy wznowienia postępowania).

b) Brak tożsamości sprawy w odniesieniu do stanu faktycznego

Jak wskazano w uchwale NSA o sygnaturze II GPS 2/09, w nowej decyzji wydanej w trybie art. 155 k.p.a. musimy ukształtować w ten sam sposób prawa i obowiązki tych samych podmiotów, których prawa już zostały ukształtowane decyzją pierwotną, a ponadto orzekając na podstawie tego przepisu można wydać decyzję tylko z tym samym lub zachowującym ciągłość regulacji stanem prawnym, **a stan faktyczny w odniesieniu do kwestii prawnie istotnych musi być niezmieniony.**

Analiza treści decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 192/GK/DW/2016 oraz decyzji nr 133/SD/2018 wyraźnie wskazuje, że w obu tych decyzjach przyjęto zmieniony stan faktyczny sprawy. W decyzji z 2016 r. skupiono się tylko na okolicznościach takich jak złożenie wniosku dekretowego i ubieganie się przez W S o ustanowienie prawa własności czasowej, okoliczności wniesienia dokumentu zatytułowanego „odwołanie” oraz ubiegania się przez następczynię W S, A S, o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego. **Pominięto natomiast zupełnie** okoliczność, że w świetle nieuzyskania przez W S ww. prawa na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu warszawskiego, prowadziła ona dalszą korespondencję oraz była uczestniczką postępowania mającego na celu realizację jej praw do rekompensaty za przejętą nieruchomość warszawską. Mimo posiadania przez organ licznych dokumentów, w szczególności znajdujących się na kartach 39-52 akt własnościowych, w żadnym miejscu decyzji organ nie odniósł się do tych okoliczności. Zatem kwestia wydania decyzji przyznającej odszkodowanie nie była w ogóle w zakresie uwagi organu.

Nie ulega wątpliwości, że Prezydent miał dostęp do wyżej wskazanych dokumentów, co więcej, już po wydaniu decyzji z 2016 r., kolejne dokumenty znajdujące się w aktach własnościowych odwoływały się do tych, pominiętych w roku 2016. Warto przypomnieć, że od orzeczenia Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy GT.III-II-6/c/13/60 z dnia 27 stycznia 1960 r. W S w dniu 9 lutego 1960 r. wniosła odwołanie do Ministerstwa Gospodarki Komunalnej przy Wydziale Gospodarki Terenami Prezydium Rady Narodowej. Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję nr 192/GK/DW/2016 wskazał co prawda, że SKO w 2015 r. rozpatrzyło to odwołanie, jednak w żaden sposób nie odwoła się do treści tego dokumentu.

Co prawda „odwołanie” to było przedmiotem postępowania przed SKO zakończonego uchynieniem orzeczenia administracyjnego z 27 stycznia 1960 r. jednakże należy mieć na uwadze, że Prezydent wydając decyzję powinien oprzeć się na kompletnym materiale dowodowym i rozpatrzeć go wnikliwie.

Dopiero w decyzji z 13 czerwca 2018 r. Nr 133/SD/2018 Prezydent m.st. Warszawy odniósł się do wyżej wskazanych okoliczności, nie wyjaśnił przy tym, dlaczego stosuje do zmiany tryb art. 155 k.p.a. i dlaczego w jego ocenie uznaje, że stan faktyczny w odniesieniu do kwestii prawnie istotnych pozostał niezmienny.

Punkt V z decyzji 192/GK/DW/2016, zmieniony na podstawie decyzji z 13 czerwca 2018 r. Nr 133/SD/2018 otrzymał brzmienie „*Termin aktu notarialnego zostanie wyznaczony po uprzednim zwrocie zwaloryzowanej kwoty odszkodowania za grunt o pow. 547 m² opisany w pkt I decyzji ustalonego ostateczną decyzją Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z 15.02.1965 r., znak: GT-V-III/196/65.*” Nie można również pominąć okoliczności, że w zmienionym punkcie mówi się o zwrocie zwaloryzowanej kwoty za grunt o powierzchni 547 m², tymczasem decyzja z 1965 r. odnosiła się do okoliczności przyznania odszkodowania za grunt o powierzchni 599 m².

c) Nalożenie nowych obowiązków na stronę oraz rozstrzygnięcia niemające umocowania w przepisach prawa

W doktrynie prezentowany jest pogląd, wedle którego przez decyzję wydaną bez podstawy prawnej rozumie się decyzję, która została wydana w sytuacji, gdy brak było w przepisach prawa powszechnie obowiązującego właściwej materialnej lub formalnej podstawy do dokonania rozstrzygnięcia w drodze decyzji administracyjnej (Komentarz do art. 156 k.p.a. red. Wierzbowski 2019, wyd. 27, K. Glibowski). Jak zaś wskazano w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6.04.2018 r. – sygn. akt II GSK 1800/16 – „przesłanka braku podstawy prawnej jest spełniona, gdy przepisy prawa powszechnie obowiązującego nie zawierają podstawy wydania decyzji administracyjnej. Brak ten musi mieć charakter obiektywny. Rdzeń znaczenia pojęcia „decyzja wydana bez podstawy prawnej” jest jednoznaczny, bo albo nie ma przepisu prawnego, który umocowuje administrację publiczną do działania, albo też przepis jest, ale nie spełnia wymagań podstawy prawnej działania organów tej administracji, polegającego na wydawaniu decyzji administracyjnych i postanowień, rozumianych jako indywidualne akty administracyjne zewnętrzne”.

W decyzji nr 133/SD/2018 Prezydent m.st. Warszawy, na podstawie art. 155 k.p.a. zmienił i orzekł o uwzględnieniu żądania strony i o zmianie za jej zgodą pkt V ww. decyzji z 7 czerwca

2016 r. poprzez jej uzupełnienie, że „Termin aktu notarialnego zostanie wyznaczony po uprzednim zwrocie zwaloryzowanej kwoty odszkodowania za grunt o pow. 547 m² opisany w pkt I decyzji ustalonego ostateczną decyzją Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z 15.02.1965 r., znak: GT-V-III/196/65.”

W żadnym elemencie decyzji organ nie wskazał na jakiej podstawie prawnej oparł takie rozstrzygnięcie. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego przyjmuje się, że wydanie decyzji bez podstawy prawnej ma miejsce w sytuacji, gdy w obowiązującym systemie prawnym brak jest przepisu uprawniającego organ administracji państwowej do rozstrzygnięcia sprawy w drodze decyzji administracyjnej. W wyroku NSA w Warszawie z 16.06.1999 r., III SA 5540/98, M. Pod. 2000/7, s. 40, stwierdzono m.in., że o braku podstawy prawnej można mówić, gdy nie istnieje przepis prawa pozwalający regulować daną materię w drodze decyzji administracyjnej (art. 156 § 1 pkt 2). Brak jest podstaw do przyjęcia domniemania załatwienia sprawy w formie decyzji administracyjnej. Jeżeli przepis prawa nie daje podstaw materialnoprawnych do tej drogi postępowania, prowadzenie postępowania i rozstrzygnięcie sprawy w formie decyzji administracyjnej jest działaniem bez podstawy prawnej, a sankcją jest nieważność decyzji (art. 156 § 1 pkt 2). (por. M. Jaśkowska [w:] M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX/el. 2022, art. 156).

W doktrynie wskazuje się także, że decyzja jest wydana bez podstawy prawnej również w sytuacji, gdy brak w przepisach podstawy do zawarcia w treści decyzji określonej klauzuli, na przykład wyznaczenia w decyzji terminu wykonania obowiązku nałożonego tą decyzją (wyrok NSA z 5 października 1999 r., IV SA 1502/97, LEX nr 47792; wyrok NSA z 19 maja 1999 r., IV SA 270/96, LEX nr 47289; wyrok NSA z 1 kwietnia 1999 r., IV SA 570/97, LEX nr 47220) (P. M. Przybysz [w:] Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 156.).

Należy podkreślić, że sam Prezydent m.st. Warszawy w uzasadnieniu decyzji z 2018 r. wskazał, że ”istotą i celem zmiany decyzji na podstawie art. 155 kpa może być jedynie treść prawa lub obowiązku określonego w decyzji pierwotnej.” (k. 137-139 akt własnościowych). Mimo tego podjął swoje rozstrzygnięcie niezgodnie z przesłankami zastosowanego przez siebie przepisu i orzekł o nałożeniu nowego obowiązku na stronę w postaci zwrotu zwaloryzowanej kwoty odszkodowania, czego nie określił w podstawowej decyzji. Ponadto nie miał żadnej podstawy do żądania zwrotu zwaloryzowanej kwoty odszkodowania z uwagi na to, że decyzja określająca odszkodowanie, nie została wyeliminowana z obrotu prawnego i na dzień określenia obowiązku była ostateczna.

W tym kontekście warto przypomnieć – jak wskazano wyżej – że o rażącym naruszeniu prawa mówimy, gdy dotyczy ono naruszenia przepisu, który nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Wskazany fragment uzasadnienia sporządzonego przez Prezydenta, wyraźnie wskazuje, że rozumienie przepisu zawartego w art. 155 k.p.a. zarówno przez sądy administracyjne, Komisję, jak i Prezydenta m.st. Warszawy jest zbieżny i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych.

W tym miejscu warto przytoczyć uchwałę NSA o sygnaturze II GPS 2/09, gdzie wskazano, że w nowej decyzji wydanej w trybie art. 155 k.p.a. musimy ukształtować w ten sam sposób prawa i obowiązki tych samych podmiotów, których prawa już zostały ukształtowane decyzją (decyzjami) pierwotną, a ponadto orzekając na podstawie tego przepisu można wydać decyzję tylko z tym samym lub zachowującym ciągłość regulacji stanem prawnym, a stan faktyczny w odniesieniu do kwestii prawnie istotnych musi być niezmieniony.

Mając na uwadze treść podstawowej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy, w zakresie jej regulacji prawnych oraz ustalony stan faktyczny, decyzja zmieniając nie spełnia kryteriów stawionych wymogom prawa zawartych w art. 155 k.p.a., ponieważ brak jest ciągłości regulacji stanem prawnym i stan faktyczny w odniesieniu do kwestii prawnie istotnych jest zmieniony.

d) Brak podstaw prawnych do orzeczenia w decyzji reprivatyzacyjnej o elementach przyszłego stosunku cywilnoprawnego.

Zgodnie z art. 6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Z konstytucyjnej zasady działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP) i zasady ogólnej ustanowionej w art. 6 k.p.a. wynika w szczególności, że nie można domniemywać stosowania władczej i jednostronnej formy działania, jaką jest decyzja administracyjna. Równocześnie zauważyć jednak należy, że dla załatwienia danej sprawy administracyjnej w formie decyzji nie zawsze jest konieczne użycie przez ustawodawcę w prawie materialnym terminu „decyzja”. Istotne jest natomiast ustalenie, że przepis prawa materialnego wyraźnie upoważnia organ do konkretyzacji praw lub obowiązków strony. Analizując tę kwestię NSA w wyroku z 5 stycznia 2007 r. (I OSK 568/06, Legalis) stwierdził m.in.: „Autorytatywna konkretyzacja praw lub obowiązków jednostki w formie decyzji administracyjnej jest dopuszczalna, tylko gdy dają temu podstawy przepisy materialnego prawa powszechnie obowiązującego. Przepisy materialnego prawa administracyjnego określają sytuację prawną jednostki, posługując się dwiema podstawowymi metodami: po pierwsze, przepis prawa określa prawa lub obowiązki jednostki bezpośrednio je kształtując, co wyłącza dopuszczalność ich konkretyzacji w formie decyzji administracyjnej;

po drugie, dla określenia praw i obowiązków konieczna jest autorytatywna konkretyzacja właściwego organu administracji publicznej. Jeżeli przepis prawa nie wprowadza innej formy czynności prawnej organu administracji publicznej, konkretyzacji tej organ dokonuje w formie decyzji administracyjnej”.

Ustanowienie prawa użytkowania wieczystego w trybie przepisów dekretu warszawskiego przebiega w dwóch etapach.

W pierwszej fazie, stanowiącej etap postępowania administracyjnego, organ bada materialnoprawne przesłanki ustanowienia tego prawa. W przypadku ich spełnienia organ administracyjny wydaje decyzję ustanawiającą to prawo na rzecz oznaczonych podmiotów i ustala czynsz symboliczny. Na tym kończy się rola organu administracyjnego.

Następny etap prowadzony jest na podstawie przepisów cywilnoprawnych i kończy się zawarciem umowy użytkowania wieczystego – w formie aktu notarialnego – między gminą a osobą uprawnioną z decyzji.

Z uwagi na powyższe w ocenie Komisji rozstrzygnięcie zawarte w punkcie V z decyzji 192/GK/DW/2016, zmieniony na podstawie decyzji z 13 czerwca 2018 r. Nr 133/SD/2018 „*Termin aktu notarialnego zostanie wyznaczony po uprzednim zwrocie zwaloryzowanej kwoty odszkodowania za grunt o pow. 547 m² opisany w pkt I decyzji ustalonej ostateczną decyzją Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z 15.02.1965 r., znak: GT-V-III/196/65.*” należy traktować jako element rozstrzygnięcia merytorycznego, nie znajdującego oparcia w obowiązujących przepisach prawa. Decyzja administracyjna jako władcza forma działania organów administracji wynikać musi z wyraźnej podstawy wynikającej z obowiązujących przepisów prawa. W związku z tym oceniając legalność decyzji reprivatyzacyjnej, rozważyć należy czy tego rodzaju elementy mogły być objęte rozstrzygnięciem administracyjnym podejmowanym na podstawie dekretu warszawskiego.

W ocenie Komisji, mając na uwadze, pozostawanie w obrocie ostatecznej decyzji o ustanowieniu odszkodowania za grunt objęty Dekretem, brak jest regulacji pozwalających na kształtowanie na etapie postępowania administracyjnego zagadnień cywilnoprawnych, w tym o warunku dokonania czynności cywilnoprawnej. Organ orzekający w decyzji o ewentualnych kwestiach cywilnoprawnych działa w tym zakresie bez podstawy prawnej, gdyż są to zagadnienia cywilistyczne i nie mogą być rozstrzygane w trybie administracyjnoprawnym, co wypełnia przesłankę rażącego naruszenia prawa określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. – prowadzącą do jej nieważności.

Podsumowując, ustalony w sprawie stan faktyczny, poparty zebrany w sprawie materiałem dowodowym prowadzi do wniosku, że rozstrzygnięcie prowadzonego

postępowania administracyjnego w przedmiocie zmiany w trybie art. 155 k.p.a. decyzji własnej Prezydenta m.st. Warszawy dotyczącej ustalenia prawa użytkowania wieczystego do gruntu części nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Chotomowskiej 6, jest obarczone kwalifikowaną wadą prawną.

Kontrolowana decyzja wypełniła przesłanki określone w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., w zw. z art. 7 ust 1 i 2 dekretu warszawskiego, co z kolei zobligowało Komisję do zastosowania z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Brak nieodwracalnych skutków prawne w decyzji reprivatyzacyjnej

Jak stanowi przepis art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., jeżeli decyzja reprivatyzacyjna wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy tj. nieodwracalne skutki prawne, Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie może jej uchylić albo stwierdzić nieważności.

Zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. przez pojęcie nieodwracalnych skutków prawnych należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899). Jak przyjmuje się w orzecznictwie nieodwracalne skutki to takie, których organ administracji nie może odwrócić w ramach własnych kompetencji przez wydanie indywidualnego aktu administracyjnego. Co do zasady, przeniesienie prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, przesądza w związku z tym o nieodwracalności skutków prawnych. Wyjątek dotyczy natomiast m.in. sytuacji, gdy nabywca działał w złej wierze.

Decyzja wywoła wobec tego skutek prawny nieodwracalny wtedy, gdy ani przepisy prawa materialnego, ani też przepisy procesowe, stanowiące podstawę działania organu administracji publicznej, nie czynią danego organu właściwym do cofnięcia tego właśnie skutku przez wydanie decyzji. Tak samo skutek prawny decyzji, który może być odwrócony na podstawie norm prawa prywatnego przez sąd, dla organu administracji publicznej – tylko ze względu na zakres jego kompetencji – będzie nieodwracalny.

Pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” na płaszczyźnie prawa administracyjnego odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej

następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały SN z 28.05.1992 r., IIIAZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1, 3, 4, 7 k.p.a. Nieodwracalność skutków prawnych wynika z następczej w stosunku do uprzedniej decyzji administracyjnej czynności prawnej, nie dotyczy natomiast skutków wynikających z samego faktu wydania decyzji (M. Wincenciak, O tzw. „nieodwracalnych skutkach prawnych” decyzji administracyjnej (w:) Kodyfikacja Postępowania Administracyjnego. Na 50-lecie k.p.a., red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 901-902).

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja doszła do przekonania, że zdarzenie mające miejsce po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy nr 133/SD/2018 nie wywołało nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r..

Decyzja o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego do części gruntu nieruchomości, nie została wykonana, a w dziale II KW prowadzonych dla ww. nieruchomości prawo własności wpisane jest na rzecz m.st. Warszawy. Wobec powyższego w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy do stwierdzenia nieważności kontrolowanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy.

Brak podstaw do nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę: 1) na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną; 2) działającą w postępowaniu o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej w imieniu lub na rzecz ww. osoby, jeśli przeniesiono na nią prawo wynikające z tej decyzji lub faktycznie władała nieruchomością, której dotyczyła decyzja; 2a) która nabyła prawa lub roszczenia, o których mowa w art. 7 dekretu warszawskiego, a następnie dokonała ich zbycia lub przeniesienia pod tytułem darmym; 3) która nabyła w złej wierze własność lub prawo użytkowania wieczystego od osoby, na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną.

Jak wynika z art. 31 ust. 1b w razie stwierdzenia złej wiary osoby, o której mowa w ust. 1, domniemywa się, że osoba będąca z nią w bliskim stosunku lub podmiot powiązany w rozumieniu międzynarodowych standardów rachunkowości, o których mowa

w rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz. Urz. UE L 243 z 11.09.2002, str. 1, z późn. zm.), wiedzieli o przyczynie złej wiary, bez względu na to, czy nabyli roszczenia lub prawo nieodpłatnie.

W myśl wskazanego przepisu, w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Dokonując ustaleń w zakresie dobrej albo złej wiary podmiotu, który nabył prawa lub roszczenia do nieruchomości warszawskiej – w kontekście zaistnienia albo niezastnienia nieodwracalnych skutków prawnych – już na wstępie należy zaznaczyć, że pojęcie „złej wiary” na gruncie art. 2 pkt 4 oraz art. 41a ust. 3 ustawy, nie odwołuje się do żadnego innego przepisu prawa, który miał definiować jego znaczenie.

Pojęcie dobrej i złej wiary stanowi kategorię właściwą dla prawa cywilnego, której nie można przypisać jednolitego znaczenia. Na gruncie prawa cywilnego nie istnieje definicja ustawowa dobrej wiary. W literaturze nie ma również zgodności co do kwestii, czy pojęcie to należy rozumieć w jednakowy sposób na gruncie całego prawa cywilnego wyrażane było przekonanie, że kryteria oceny są płynne, a tezy o jednolitości pojęcia dobrej wiary w polskim prawie rzeczowym nie da się utrzymać (A. Szpunar, *Dobra wiara jako przesłanka nabycia własności ruchomości od nieuprawnionego*, PiP 1997, z. 7, s. 4; tenże, *Nabycie własności ruchomości od nieuprawnionego*, Kraków 1999, s. 92–97).

W doktrynie prawa cywilnego zauważa się, że dobra wiara jest faktem o charakterze stanu mentalnego, intelektualnym, polegającym na usprawiedliwionej niewiedzy określonego podmiotu o istnieniu określonych stanów prawnych, w szczególności jest to błędne przeświadczenie o przysługiwaniu określonego prawa lub istnieniu określonego stosunku prawnego. Jest to subiektywne ujęcie dobrej wiary (por. W. Bryl, [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz*, t. I, Warszawa 1972). Stan złej wiary stanowi sytuację przeciwną, w której występuje wiedza podmiotu albo nieusprawiedliwiona niewiedza dotycząca wskazanych stanów prawnych (por. P. Machnikowski, [w:] E. Gniewek, *Kodeks cywilny. Komentarz*, Warszawa 2006).

Przesłanka „nabywcy działającego w złej wierze”, o której mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. nie odwołuje się do definicji zawartej w art. 6 ust 2 u.k.w.h., ponieważ ustawa zawiera własną definicję „złej wiary”. Zła wiara dotyczy obiektywnych okoliczności mogących świadczyć o wiedzy bądź łatwości pozyskania wiedzy przez nabywcę o okolicznościach wskazanych w art. 30 ust. 1 ustawy (na gruncie niniejszej sprawy o wydaniu

decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa, tj. art. 30 ust 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.).

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, w ocenie Komisji, zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na brak podstaw do nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., ponieważ stronie decyzji reprivatyzacyjnej nie można przypisać złej wiary.

Strony w postępowaniu przed Komisją

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Stronami postępowania dekretowego są także przeddekretowi właściciele nieruchomości lub ich następcy prawni i z uwagi na powyższe, za stronę postępowania należało uznać także beneficjentkę decyzji reprivatyzacyjnej, tj. A S (tj. decyzji 133/SD/2018)

Konkluzja

W rozpatrywanej sprawie zaistniały przesłanki określone w art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Kontrola prawidłowości poczynionych przez Prezydenta m.st. Warszawy ustaleń mających wpływ na wynik sprawy wskazuje, że doszło do sytuacji, że decyzja Nr 133/SD/2018 obarczona jest wadą kwalifikowaną, wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Konieczne jest zatem stwierdzenie jej nieważności i wyeliminowanie z obrotu prawnego.

W związku z powyższym, Komisja na podstawie powyżej powołanych przepisów, orzekła jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a. oraz art. 54 § 1 p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.)

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł, zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. z poz. 535, z późn. zm.).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

